

„Ámen”

Egyszerű szó, melyet oly sokszor kimondunk életünk folyamán, s mégis mintha nem gondolnánk át teljesen jelentését. Belesűrűsödik ebbe a szóba a teljes emberi magatartás Isten akaratával kapcsolatban. A tökéletes elfogadás, a hit megvallása, az értelem hódolata az Isten kinyilatkoztatott szeretete előtt. Rendkívüli erő rejlik e szóban. Mennyire fontos volna tudatosítani önmagunkban, hogy minden alkalommal a legteljesebb és legőszintébb hittel mondjuk ki.

A szentáldozás titkában kettős jelentést hordoz magában. Egyrésztől hitvallás, vagyis annak megerősítése, hogy amit magunkhoz veszünk az nem csupán emlék, szimbólum, szeretetben való jelkép, hanem a legteljesebb valóság. A pap felemelve az Eukarisztiát mondja: „Krisztus teste”. Mi pedig hangosan, érthetően és hitvallóan válaszoljuk: „Ámen”. Ez azt jelenti, hiszem hogy amit most magamhoz veszek a pap kezéből, az Krisztus valóságos teste. Nem bántás, ha figyelmeztetnek erre, hanem szentáldozásaink méltóságának és tudatosságának megerősítése.

Másrészt pedig az „Ámen” annak kifejezése, hogy teljes közösséget vállalok Krisztussal és az Ő áldozatával. Elfogadom azt a részt, amit a megváltás művében Isten nekem szánt. Ezért is nevezzük ezt a pillanatot szentáldozásnak, vagyis az áldozatban való részesedésnek, amely jelenti az áldozat gyümölcséből való részesedést éppen úgy, mint az áldozat megvalósításában való közösséget Krisztussal.

Szent Pál apostol így tanít: „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.” (Kol 1,24). A szentmise kánonjában így imádkozunk: „Ő tegyen minket neked szentelt örök áldozattá, hogy elnyerhessük az örökséget választottaiddal” (III. misekánon).

II. János Pál pápa pedig ezt írta az Eukarisztiáról szóló enciklikájában: „Mélységes analógia van Máriának az angyal szavára kimondott igenje és az ámen között, amit minden hívő kimond, amikor magához veszi az Úr testét. Máriának azt kellett elhinnie, hogy akit méhében fog, a Szentlélek erejéből, az Istennek a Fia (vö. Lk 1,30-35). Mária hitének folytatásaként az eukarisztikus misztériumról nekünk azt kell hinnünk, hogy ugyanaz a Jézus, Isten Fia és Mária Fia, teljes isten-emberi valóságában jelen van a kenyér és a bor színe alatt.” (EE 55)

Mária az angyali üdvözléskor kimondott igenjével nem csak a hitét vallotta meg, hanem igent mondott az üdvösség művéből neki szánt küldetésre is. Elfogadta hivatását, hogy Isten Fiának anyja legyen. Minden szentáldozásban nekünk is igent kell mondanunk saját hivatásunkra: a papságra, az anyaságra, az apaságra, az elkötelezett életre, a másokért élő és tevékenykedő szeretetre. Így lesz eleven és elevenítő a szentáldozás, mely egyszerre forrás és csúcspont életünkben.

Úrnapijain, az Oltáriszentséget ünnepelve fedezzük föl e csodálatos szentségben Isten közelségét és önmagunk legszemélyesebb válaszát a minket megszólító Örök Szeretetre, és mondjunk rá bátran „Ámen”- t, „Igen”- t életünk hajnalán éppen úgy, mint delén, vagy éppen alkonyán. Így válik egész életünk valóban eukarisztikus életté.

Antal atya

Programok

- Kántorképző ideje alatt, **kedd, csütörtök és szombati napokon, reggel 9 órakor a kántorképzősök közösségi szentmiséi** lesznek, melyekre mindenkit szeretettel hívunk.
- A **nyári hónapokban**, június 25. és szeptember 3. között, **vasárnaponként fél 12 órakor nem lesz szentmise** templomunkban.
- **2006 július 06-án, csütörtökön fél 8-kor (az esti mise után a templomban)** „Nyilvános Képviselőtestületi Ülés” a **Városmisszióval kapcsolatban**. (Bővebb a 18. oldalon olvasható)
- Minden hónap **első vasárnapján délután 5 órától csöndes szentségimádás** a templomban.
- Minden **első pénteken fölkeressük beteg testvéreinket** a szentségekkel. Gondoskodjunk róluk, hogy találkozhassanak Jézussal.
- Minden **első szombaton este negyed 7-kor közös rózsafüzér** a családokért és a magyar ifjúságért
- Minden hónap **második csütörtökén este 8 órától** mindenki számára nyitott **karizmatikus imaóra**.
- **Ne feledjük:** Augusztus 15. (kedd) Nagyboldogasszony ünnepe, parancsolt ünnep. A szentmisén való részvétel kötelező. Szentmisék: hétfőn este 7; kedden reggel 7 és este 7 óra.
- Mindenkinek hasznos, lelkiekben és szellemiekben gazdag pihenést és vakációt kívánunk!

Május a Don Bosco Iskolában

Azt hiszem sokunknak kedves hónap a május, még akkor is, ha idén több eső esett ránk a szokottnál, és erős hit kell, hogy kimondjuk a májusi eső aranyat ér.

Május a Szűzanya hónapja! A szerda reggeli imákon többször imádkozta együtt a sok gyerek a litánia egy-egy részét, és mi felnőttek sokszor éreztük, mennyivel több hálaadó imát kellene mondanunk azért a sok szépért, jóért, amit kapunk naponta. Így közeledve az év vége felé, szinte levegőt is kapkodva veszünk: tanárok, diákok, szülők. A napi komoly munka megpróbáltatásai: dolgozatok, felelések, jegyek lezárása, jövő évi tervezetések májusban még nagyobb súlyt kapnak. Ebben a hónapban sok- sok izgalmas dolog is történt iskolánkban.

Május 8-án 51 komolyan felkészült kisgyermek részesült az első szentáldozásban.

A két iskolánkat támogató alapítvány: A Don Bosco Iskola Alapítvány és a Savio Alapítvány Savio Domonkos ünnepén díjakat osztott.

Díjazottjaink:

Sinkovits Imre művészeti díj:	Kiss Szabolcs
Sík Sándor nyelvi díj:	Bán András 8.b
Wesselényi sport díj:	Bokor Laura 8.b
Gárdonyi irodalmi díj:	Somogyi Dóra 7.a
II. János Pál hittan díj:	Wappler Ádám 8.b
Don Bosco díj:	Simor Ágnes tanítónő
Savio díj:	Bán András 8.b
	Eleméry Blanka 8.a
	Lévai Attila 7.b

Iskolánk közel 40 tanulója, akik kerületi, budapesti versenyeken is képviselték iskolánkat a „legek” kirándulására kapott meghívást. A jutalom utat Ópusztaszerre szervezzük, és költségeit pályázaton nyert pénzből fedezhetjük.

Az iskolai kirándulásainkat Don Bosco idén is komolyan segítette, hiszen gyönyörű helyeken jártunk, és szinte alig áztunk meg. Jártunk: a Velencei tónál, Egerben, Esztergomban, Tatán, Pélifyöld-szentkereszten, Kecskeméten, Székesfehérváron, Szentendrén, Gödöllőn, Szentendrén, és Budapest sok szép múzeumában.

Az iskolai lány válogatott foci csapat, - miután megnyerte a budapesti diákolimpiát - Salgótarjában utazott az országos döntőre.

És közben sok minden történt az udvarért is. Áldozatos, lelkes szülők, tanárok sok-sok időt töltenek a tervek megvalósítását keresve. Köszönjük egyházközségünknek, hogy az egyik vasárnapi gyűjtéssel 275 ezer forinttal segítette terveinket. Igazi közösségi ünnep volt a május 29-i jótékonyági délután. A Don Bosco iskolások néptánc bemutatója napfényt varázsolt az egész nap felhős égre. Barbara néni, és Józsi bácsi egész éves fáradságos munkáját vastapssal ünnepelte a közönség. A Jamborie zenekar bemutatkozása is jól sikerült. A népszerű számokat együtt énekeltük, és a legbátrabbak táncra is perdültek. A Best Gastroinvest Kft grill partyn látta vendégül a jótékonykodókat, és a kánai menyegző csak annyiban volt más, hogy nálunk nem a bor fogyott el! De erről a partyról sem ment el senki éhesen!

Köszönjük Szűzanya, köszönjük Don Bosco! Segíts minket és azokat akik annyit tesznek értünk!

Benczurné Quirico Monika, szalézi munkatárs, igh.

Hála Istennek Értetek!

Élménymorzsák a legifjabb családok közösség életéből.

Nagy örömmel emlékszem vissza közösségünk legutóbbi összejövételére. Nem túlzok, amikor azt mondom, hogy csak a jövőbeni, nyári program-felvetések megbeszélése majd egy órát vett igénybe. Szó sincs évzárásról, mintha csak most kezdődne el igazán a pezsgés. Jóleső érzéssel töltött el, hogy többekben felmerült a hosszabb együttlét igénye, aminek felvetését konkrét megvalósítási ötletek követték. Szeretnénk jobban megismerni egymást, tudnánk miről beszélgetni, jó volna élvezni egymás társaságát.

A tematikában havi rendszeresség mellett közel egy év alatt jutottunk el a párkapcsolati témák tárgyalásáig, együtt gondolkodunk, tapasztalatokat, élményeket osztunk meg egymással, és jóízűeket nevetünk. A közös

bevezető ima – amellyel tradicionálisan Attila atya készül – alapozza meg estéinket, mely elkísér bennünket a hétköznapiakban is. Tenni akarásunk, lelkesedésünk megnyilvánul a templomtakarításból vállalt részesedésben, továbbá az idén nekigyürkőzünk az Úrnapi körmenet előkészületei során egy oltár feldíszítésének. Hónapról hónapra más-más házaspár látja vendégül az egész társaságot, és mindenütt megtapasztalhatjuk a vendégszeretetet, nyitottságot, összetartozást. A közös érdeklődés, hasonló temperamentum és lelki attitűd a „hivatalos” összejöveteleinken kívül számos külön szalon fűz össze minket.

Mindannyiunk nevében köszönöm Attila atya kitartó szervezését, készülését, bábáskodását közösségünk születése körül, és mindenek előtt hálát adok az Úrnak, hogy egymásra és egymásban Órá találhattunk!

2006. május

Majerszkyné Ridinger Judit

Utószó

Mindig is voltak, vannak barátaim.

Velük a kapcsolat évek alatt mélyült el, vált szorosabbá, míg végül azt mondhattuk, valóban barátok vagyunk, nincs olyan téma, amiről ne tudnánk beszélni. Számomra ezek a kapcsolatok fontosak, sokra értékelem azokat az embereket, akikkel kölcsönösen számíthatunk egymásra bármilyen élethelyzetben, megoszthatunk egymással bármit.

Amikor először hallottam a legifjabb családok közösség megalapításának ötletét, kételyeim támadtak. Vajon el tudunk-e valaha jutni odáig, hogy úgy érezzem, megoszthatok gondolkodás nélkül bármit a többiekkel? Egyáltalán tovább tudunk-e annál lépni, mint egy-két előre leírt ima közös felolvasása, vagy egy ügyesen moderált beszélgetés, körkérdésekkel? És különben is, milyen emberek a többiek? Hiszen nem mi választunk tagokat magunk közé, hanem „felülről” irányítva alakul ki a közösség.

Aztán találkoztunk.

Ismerkedtünk.

Grilleztünk, koccintottunk.

Tovább ismerkedtünk.

És megint találkoztunk.

Jé, már nem csak a havi összejöveteleken találkozunk...

Észre sem vettem, és már rég elillantak a kétségek. Szép sorjában kerültek be a többiek a mobilom telefonkönyvébe, mindig volt valami apropó amiért hívhattunk valakit, és jó volt egy számsor helyett nevet látni, ha ő hívott. Mert egyre szaporodnak a hívások már nemcsak a havi összejövetelek kapcsán, hanem egyre-másra gyűlnek a változatos programok.

Ma visszapillantva egykori aggályaimra, azt hiszem a hiba az én készülékemben volt. Mindenképp hasznos volt ezt a közösséget életre hívni, hála Istennek, hogy a többiek nem úgy látták ezt, ahogyan én. Mára nem csak egy „hittancsoport” vagyunk, hanem egy valóban élő, működő közösség.

Ahová jó tartozni.

2006. május

Majerszky Zoltán (Derrick)

Kossuth Lajos imája

Másfél évszázad feledésének pora borítja a köztudatban Kossuth Lajos vallásos lelkiületének emlékét. A történelem a reformkor lánglelkű politikai szónokát és a szabadságharcos forradalmárt állítja elénk – megfelelkezve mély hitéről, amelynek pedig ékes példája a Szabadságharc forgatagában, a kápolnai csata után, 1849. február 27-én elmondott és reánk maradt imája:

Felséges Úr! Árpád fiainak Istene, tekints reánk csillagokkal övezett trónusodról és hallgasd meg könyörgő szolgálodat, kinek ajkáról milliók imája száll Eged tündöklő kárpitja felé, hogy áldja és magasztalja a Te mindenhatóságod erejét! Istenem! Felettem éltető napod, s térdeim alatt a csatában elhullott vitéz honfitársaimnak csontjai nyugszanak. Fejem fölött kéken mosolyog az ég, s lábaim alatt gyászossá vált a föld, ósapáink unokáinak kiomlott véréből. Oh, csak szálljon alá napodnak teremtő sugara, hogy virág fakadjon a véráztatott hantokon, mert a porladó tetemek koszorú nélkül el nem hamvadhatnak.

Isten! Ősapáink és népek Istene! Hallgasd meg ágyúink bömbölő szavát, melyben vitéz népednek lelke mennydörög, hogy széjjel zúzza az önkény bilincset osztó vaskarjait. Mint szabad hazának szabad fia térdelek ez újabb temetőn, honfiai, testvéreim roncsolt tetemein.

Ilyen áldozatok árán szentté válik a hazának földje, ha bűnös volt is, oh Istenem! Mert vérrel megszentelt földön rab népnek élni nem szabad, Atyám! Ősatyáink védelmező Istene! Milliók felett hatalmas Úr! Ég és föld, tengereknek mindenható Istene! Dicsőség nő a porladó csontokból és nemzetem homlokán fog ragyogni. Szenteld meg e porokat kegyelmeddel, hogy a szent ügyért elhullott bajnokok áldással nyugodjanak szentelt hamvaikban. Ámen.

Igen, ez a lángoló ima sok magyar lélek sóhaját emelte Isten trónusához. Bár az imádság pontos eredetét a történészek még vitatják, annyi bizonyos, hogy stílusa egyértelműen Kossuth Lajosra vall.

Kesselyák Péter

Két kérdés Kristóf Józsefhez a Fidesz volt országgyűlési képviselőjelöltjéhez

Kiss Gábor: Mit szól a választási eredményhez?

Kristóf József: Az eredményeket mindenki ismeri, megint veszítettünk. Sokan és sokféle indokot találnak ma erre, némelyek szerint sok változás szükséges, sokak szerint legfőképpen Orbán Viktor személyében. Nem vállalkozom arra, hogy értékeljem azt, aminek aktív szereplője, részben végrehajtója voltam. Inkább azokkal, akik igénylik tőlem személyesen néhány tapasztalatot osztok meg a közeljövőben - ez talán segít abban, hogy világosabban lássunk, lassan megemésszük a tegnapot. Ez talán abban is segít, hogy holnap másként legyen.

K. G.: Mit vár az őszi önkormányzati választásoktól?

K. J.: Tulajdonképpen eget rengető dolgokat nem. Szeretném, ha végre tisztán lehetne látni az ország helyzetét, ez mindannyiunk érdeke, pontos helyzetismeret nélkül csak légvárak épülhetnek. Az ma már ismerhető blog-idézetekből és külsős megmondóemberektől, továbbá a kormány tagjaitól is, hogy 2002 után a kormányon lévők ismét nem mondtak igazat és az emberek félrevezetéssel nyert a jelenlegi kormány. De mert nyertek, a félreinformálás tulajdonképpen --magyarázatukban -- szükségszerűnek tekintendő, ezért igénylik majd a szavazók bizalmát ősszel is. Ezért véleményem szerint sok megszorítást elhalasztanak a választások utánra.

Ma még nem tartunk ott, hogy a tapasztalatokat és az információkat logikusan rakja össze a választók többsége. Az idegen tollakkal való ékeskedés, mások hibáztatása után a jelenlegi kormányra olyan időszak jön, ahol csak saját teljesítménye jöhet szóba. Őzre tehát nagyarányú változást nem várok, de azt igen, hogy a változás azért jellemző legyen. Kívánom mindenkinek, hogy hiteles információk alapján és biztosan dönthessen azokról, akik nevében, helyette és róla is dönteni fognak.

Újra érünk? Újra itt az érettségi!

Elmúlt megint egy tanév és kíváncsian várjuk, sikerült-e kijavítani a tavalyi súlyos botrányt okozó hibákat, pótolni a mulasztásokat. Úgy tűnik, hogy sikerült. Igaz, mindjárt a lelegején a nemzetiségi nyelv és irodalom írásbelinél akadt némi nehézség, ami az OKÉV rendkívül gyors és megnyugtató intézkedése következtében még aznap kora reggel megoldódott. Sokkal nagyobb zavart keltett viszont az egyik napilapban közvetlenül az érettségi kezdetére időzített feltűnő helyen megjelent „Újabb érettségi-botrány” című cikk.

Aki nem, vagy csak felületesen ismeri a mostani érettségi rendszert, ezen írás alapján valóban gondolhatja, már megint komoly veszély leselkedik a vizsga igazságosságára. A jóvátehetetlen igazságtalanság, a cikk szerzője szerint amiatt a tény miatt következik be, mert „előfordulhat, hogy saját iskolájukban, saját tanáraik (így!) vizsgáztatják majd azokat a diákokat, akik az emelt szintű érettségire jelentkeztek. A továbbtanulás során döntő fontosságú emeltszintű érettségit így a tanuló saját tanára fogja értékelni”.

Az olvasó ilyenkor hátradől székében és megállapítja, nosza neked igazságosság, hát ezért kellett az egész szisztémát hatalmas munkával kitalálni? Igen, ez a pár kiemelt sor azt sugallja, mintha diákok között lennének egyenlőbbek egyenlők között, azok, akik „otthon” érettségiznek. Pedig tudvalévő, hogy az emelt szintű szóbeli tantárgyi vizsgát háromtagú szakmai bizottság előtt kell letenni. Olyan tapasztalt, többnyire évtizedek óta a pályán levő szaktanárok előtt, akik nem kevés pluszmunka vállalásával továbbképzésekkel kvalifikálták magukat az emelt szintű vizsgáztatásra. Ezek a pedagógusok semmiképpen nem engedhetik meg (eszükbe sem jut!), hogy bármelyik diákkal kivételezzenek. Képzelnék csak el, milyen bizonyítványt állít magáról ki az a tanár, aki a két, legtöbb esetben teljesen ismeretlen munkatársa előtt felülpontozza valamelyik vizsgázóját. Elismerem az „otthon” vizsgázóknak a megszokott Alma Mater megnyugtató légköre jelenthet valami árnyalatnyi előnyt, de semmiképpen nem többet, mint egyes sportversenyeknél (nem pontozásos, vagy bírók által vezetett sportágakban!) a hazai pálya jelent. Nem kételkedhetünk tanáraink korrektségében,

még akkor sem tehetjük ezt, ha igen bizalmatlan, túlpolitizált világunkban a médiák kellő szakmai ismeret híján minden vélt hiányosságra hiénaként csapnak le. Aki pedig „látott” már emelt szintű írásbelit, láthatta, hogy a tanuló csak egy azonosító számot kap, és akkor bizony ember legyen aki a sokjegyű kódból kiszilabizálja saját tanítványa dolgozatát. Ez az újsághír azt sugallja, mindenképpen botrányt kell keresni, még ott is, ahol nincs. A probléma (mert azért jutott idénre az is bőven), elsősorban a dolgozatok javítási útmutatóinál adódott. Több tantárgy esetében a márt kijavított dolgozatok után tudatták a javító pedagógusokkal, hogy valamelyik feladatot másképpen kellett volna javítani, azaz rossz volt a javító kulcs. Nem is érthető, hogy fordulhat egyáltalán ilyen elő? A halandó úgy gondolja, a feladatokat összeállítók az adott tantárgy legkiválóbb képviselői, akik ilyen elemi hibákat nem követhetnek el. Tévedünk. Sokszor elkövezték... Ilyen malőr pedig csak akkor lehetséges, ha a munkát a tételek összeállítását és a javító kulcs készítését nem a szakma kiválósága, hanem más szempont alapján ítélik a kiválasztott pedagógusoknak. Ez pedig megbocsáthatatlan hiba. Ha továbbra is a brancsbeliség és nem a szakmai szempontok számítanak, a jövőben újra bosszankodhatnak a dolgozatokat javítók. Ráadásul a különben is megalázóan alacsony dolgozatjavítási díj a kétszeres javítás miatt még szégyenletesebb.

Miközben mi, az oktatásban dolgozók erősen bízunk az idei matura sikerében, annál bizonytalanabbak vagyunk oktatásunk további sorsát illetően. A várható megszorítások egyenlőre csak a találgatások szintjén jelennek meg. A kilátások sajnos nem valami rózsásak, 40.000 fő elbocsátása, a pedagógusbérek két évre való befagyasztása, iskolabezárások hírei borzolják a közvéleményt. Kétségtelen, mindezek eddig csak a gazdaságelemző cégek ajánlásaiból következtethetők ki. Tagadhatatlan, a felborult gazdasági egyensúly legkönnyebben adóemeléssel valamint az állami szféra szigorú megszorításával billenthető vissza. Azonban a fent említett mértékű elbocsátások elképzelhetetlenül nagy, mintegy 25%-os létszámleépítést jelentenének az oktatásban. Ilyen mértékű elbocsátás egyrészt a kötelező óraszámok drasztikus mértékű növelésével, másrészt a tananyag további radikális csökkentése árán lehetne biztosítható. Ezután aligha lennének finanszírozhatók a szakköri és más tanórán kívüli foglalkozások. Tudjuk, Nyugat-Európában nem szokatlan a 24-25 órás heti tanári kötelező óraszám, ellenben nálunk a hazai bérvizonyok mellett ezek a radikális változtatások könnyen az utcára vihetnék a pedagógusokat. Mit hoz a nyár, és ősszel az új tanév? Reményeink szerint a fenti megszorításokból szinte semmi nem következik be. Reméljük, írom, hiszen a remény hal meg utójára.

Sümegh László

* * * * *

Rendhagyó gondolatok a Da Vinci jelenség ürügyén

Félálomban lehetek, mert jól hallom, hogy az előszobai zárban zörög a kulcs. Ilyenkor, amikor kislányom késő éjszakáig kimarad, mindig felszínesen alszom és minden neszre könnyen felébredek. Emlékszem, így volt ez hajdanán is, szüleim sem tudtak nyugodtan aludni, ha már akár felnőtt fejjel is sokáig kimaradtam. Talán felesleges ennyire aggódnom, hisz gyermekem már húsz éves elmúlt áprilisban, mégsem tud az ember ösztönszerű dolgain könnyen változtatni. Sőtétben kibotorkálok az előszobába, lehet, hogy jó lenne egy altatót bevenni, gondolom és a félhomályban tapogatódzva keresem a fiókban a medicinát. Anita szokatlanul rosszkedvű, láthatóan siet magát másnapra eltenni, kérdésemre, hogy hol volt, lakonikusan közli, moziban voltunk. Ekkor ébred fel bennem a pedagógus kíváncsisága, tovább érdeklődöm. És mit láttatok? A Da Vinci-kódot apa, de meg ne nézzed, mert ekkora baromságot régen láttam, válaszolja tömören és elindul a szobája felé. Nem faggatom tovább, látom, igen fáradt, én is visszafekszem, közben el is felejttem, hogy a gyógyszert megkeressem. Lefekvés közben azon morfondírozok, mi oka annak, hogy ennyit foglalkoznak az utóbbi időben ezzel a könyvvel. Tudjuk, az olvasók és a nézők fejét évtizedek óta folyamatosan töltik mindenféle áltudományos, de ügyesen tált marhaságokkal. A nézőkre, olvasókra gyakorolt hatásuk ismert, de mit is várhatok, miben reménykedhetek, akkor, amikor a szappanopera főhősének Isaurának állítólag kis hazánkban gyűjtés indult, hogy kiszabadítsák a rabszolgasorból. Ezért különösen veszélyes az ilyen Egyházgyalázó kreáció, mert a nézők jelentős része nem kitalált történetnek, hanem valóságos, megtörtént eseménynek, mintegy dokumentumfilmmek véli az alkotást. Évtizedekkel ezelőtt a Dániken könyvvel és filmmel jártunk így, évekre telt, míg a természettudományokat tanító tanárok részben helyére tették a filmben felvetett kérdéseket. (Még mindig vannak szép számmal, akik vitatkoznak a tudósokkal, pedagógusokkal és a dánikeni ostobaságokat ismételtetik!)

A Da Vinci-kód szerzője tökéletesen tudta, hogy a sikerhez krimiszerű megoldásra, rejtélyre, összeesküvésre van szükség, s ha ezt a feladatot jól megcsinálja, világsikerre, meggazdagodásra számíthat. Egyébként a film, mint a regények filmadaptációi általában, meglehetősen közép-szerű. Talányos feladatok, összeesküvés elméletek, mindazok a szükségszerű filmes sablonok megtalálhatók a történetben, amire a mai nézőnek, olvasónak igénye van. Sajnos a megkeresztelték túlnyomó többségének hitbéli ismeretei annyira hiányosak, hogy a kitalált dolgok számukra valóságnak tűnnek. Pedig Jézus és Mária Magdolna házassága, a leszármazottak létezése mind, mind a fantázia szüleménye. Változott a világ, pár évtizede a kommunisták még Jézus történetiségét is tagadták, most a liberálisok a történetiséget elismerve azt hamisítják kényük, kedvük szerint. A fiatal János apostolt Leonardo képén Mária Magdolnának nézni, - akiről Teabing azt állítja, hogy „vörös haja volt, finom formájú keze és telt keble” - meglehetősen nagy fantáziára vall, s akkor már arról ne is beszéljünk, hogy hol van a tizenkettedik apostol? Vagy a tizenkettő is csak hazugság? Jelen írással nem kívánom egyenként megcáfolni a könyv szerzőjének számárságait, bármelyik hitét jól ismerő keresztény képes azonnal rámutatni a Da Vinci-kód tévedéseire. De hol vannak a hitet jól ismerő keresztények? Igen, be kell látnunk a könyv által keltett zűrzavar a vallási ismeretek súlyos hiányának következménye, amiért nem lehet csak Dan Brownt hibáztatni.

Közben visszafekszem, de nem hagy nyugodni a gondolat, megint sikerült jó nagyokat rúgni a keresztényekbe, az Egyházba. Évekkel ezelőtt, talán 98-ban csinálta meg Martin Scorsese a szintén Egyházgyalázó filmjét, a Jézus utolsó

megkísértését. Hiába tiltakozott, - igaz, elég erőtlenül - az Egyház, a filmet sok országban bemutatták, az Egyház ellenségei pedig sejtelmes mosollyal ajkukon jót csámcsogtak a film egyes jelenetein. Talán emlékeznek még az évtizedeken át bujkáló indiai költő Shalman Rhusdi esetére, akire kimondta a halálos ítéletet az iráni ajatollah, mert versében megsértette az iszlámot. A mohamedánok nem teketóriáztak, volt is a liberálisoknál nagy haddelhadd.

A film hazai forgalmazójához az InterCom-hoz ezidáig nem sok panasz érkezett, több egyházi személyiség szerint a film egyszerű kommersziális jelenség, (így!) ami ellen tiltakozni felesleges, sőt egy jeles jezsuita szerző így fogalmaz: „ez egy kulturális jelenség, amit el kell fogadnunk, tehát nem tiltakozni kell, hanem meg kell cáfolni”. De, hogy egy ilyen olvasottságú könyvet, illetőleg nézettségű filmet hogyan lehet hatékonyan megcáfolni, egy cáfolatot hogyan lehet nagy tömegekhez eljuttatni, arra már nem ad receptet szerzetesünk. A hatékony ellenérv, azaz a Da Vinci-antikód azért is kétséges megoldás, mert a magukat értelmiséginek valló emberek, akárcsak a Däniken film esetében, el akarják hinni a téveszméket.

Nem újdonság az Egyházban a téves eszméket terjesztő próbálkozás, meglehetősen régen már a niceai zsinaton 352-ben ítélték el olyan eretnek mozgalmat, amelyet Arius alexandriai pap után arianizmusnak neveztek. Arius szerint Krisztus csak átvitt értelemben nevezhető Istennek. Később is születtek eretnek mozgalmak szép számmal, de bizonyos, hogy a legnagyobb csapások az Egyházra a francia forradalomtól eredeztethetők. A liberalizmus a liberális társadalom azóta folyamatosan hatalomra tör, a társadalmi és kulturális erők nagy többsége következetesen bomlasztja a hittel kapcsolatos intézményeket, beleértve a családot a nemzeti mozgalmakat és végül magát a civilizációt. Ennek egyik eredménye, hogy mostanra úgy tűnik az Egyház véglegesen beletörődött abba, hogy befolyása összezsugorodott. Több teológus szerint a kereszténységben eleve benne van a világi étellel való elvegyülés lehetősége és így lesz sebezhető a világi befolyással szemben. Az Egyház a XIX. század végéig azért megpróbált becsülettel valamennyire szembeszállni a liberalizmussal, tette ezt több, kevesebb sikerrel, mert akkor a szabadelvűséget még csak a polgárság támogatta. Felmerült még az a gondolat is, hogy az Egyháznak nem az a dolga, hogy megtérítse a világot, hanem az hogy magát térítse a világhoz(?!). Lassan nem találunk olyan, a civil társadalom által megfogalmazott gondolatot, amelyet ne csipegetne fel azonnal egy „tudós teológus”, és ne csomagolna valamilyen keresztény terminológiába. Közben „szélnek eresztenek minden körületekintést és óvatosságot, így követelik a cölibátus eltörlését, a nők pappá szentelését, a szexuális szabadosságot, vagy a női pápákat”, hogy csak a legfontosabbakat emeljem ki. Mindennapos jelenség a lázadás, az erkölcsi elszakadás. Megválthat-e egy nőt egy hímnemű megváltó? Kérdezi egy feminista, aki egy Teológiai Főiskolán szerzett diplomát. Egy másik apáca azt hangoztatja, hogy mivel Jézus férfitestben született az elnyomó osztályhoz való tartozás bűnébe esett. Az ilyesfajta példák groteszk illusztrációi bizonyos lényegi elszakadásnak, amelyet csak súlyosbít, hogy nevezettek „belülről lépnek ki” és azt állítják, hogy a valódi Egyházat képviselik Rómával szemben.

Tudvalévő viszont, hogy valamely hit – vagy eszmerendszer fönmaradásának alapvető feltétele, hogy fő képviselői feltétlenül higgyenek annak igazságában és rendelkezzenek azokkal a képességekkel, melyek által meg tudják őrizni a rendszer egységét és életképességét. Már említettem, hogy történelme során az Egyházat belülről számtalan súlyos „betegség” támadta meg, ilyen volt a szimónia, a papi ágyasság jelensége, vagy a pápákra nehezedő mindenféle eretnokség. Akkoron Róma még minden esetben szilárdan ellenállt, végül győzött. Napjainkban viszont az Egyház sok esetben megretten attól, hogy rámutasson ellenfeleire, inkább szétárja karjait és zavartan védekezik. E gyengeséget kihasználva a liberális és marxista gondolkodók rájöttek, az Egyház befolyását úgy lehet igazán meggyöngíteni, ha ezt a folyamatot rábizzák magára az Egyházra. Az „öngyilkosság” mellest így tűnik, sokkal hatékonyabb a „gyilkoságnál”. A civil társadalomban ma a helyét kereső Egyház alibit igazol, hogy továbbra is megtűnjék és maradjon valamiféle kis befolyása. VI. Pál pápa még milánói érsek korában így fogalmazott: „Az Egyház egyre nyitottabb lesz, egyre jobban alkalmazkodni fog a világhoz és ezáltal eltorzítja önnön természetét. Természetfeletti lényegét azonban, minimális mértékre korlátozva, meg fogja őrizni és hűségesen követi majd természetfeletti célját az evilágban e maradék által. Amint az Egyház megtevesztően kiterjed és föladja magát a világban, lélekszáma fokozatosan zsugorodik majd, és egyre csökken. Kisebbséget fog alkotni, amely látszatra jelentéktelen és elenyésző, ám ez a kisebbség a választottaké lesz, akik szilárdan tanúságot tesznek a hitről”.

A modern társadalomban az Egyház engedte magát lefokozni és ennek mértékét mi sem mutatja meg jobban, mint az a féktelen gúnyolódás, istenkáromlás, amellyel Jézus személyét rendre illetik, könyvekben, filmekben, színdarabokban, televízióban, sajtóban. Jó példa erre a már említett Scorsese film, és a Da Vinci-kód. Ebből láthatjuk, hogy az Egyház milyen helyet is foglal el korunkban a társadalmi intézmények hierarchiájában. Mohamed, Mózes vagy Buddha személyével soha nem bánnak olyan szégyenletes módon, mint Jézussal, és a tragédia az, hogy e bánásmódot lassan már természetesnek vesszük. Próbálna csak meg valahol valaki Mohamed, Mózes vagy Buddha szerelmi életéről, szexuális szokásairól regényt, vagy filmet csinálni, megkérdőjelezni a Korán tanításait? Elképzelni sem lehetne a botrányt, és az utólagos reakciókat. „Eközben a nyugati társadalom mintha azt mondaná az Egyháznak: Próbálj csak visszabeszélni, próbáld csak megvédeni magad! Tudjuk, hogyan hallgattassunk el téged!... nincs más választásod, mint hogy behódolj! Íme Krisztus folyamatos újra megfeszítettésének modern formája, és sokan vele együtt szenvedik el a meg nem érdemelt agóniát. Számos keresztire feszítő az Egyházon belül van, ezért milliók veszítik el hitüket, és gyanítják, hogy az Egyházban nincs elegendő bátorság a küzdelemre.

A szólásszabadság és művészi alkotó tevékenység liberális dogmája mögé rejtőző sátáni figurák mintegy Krisztus kulturális kizsákmányolását végzik, s mindez nem spontán törekvés, hanem közvetlen következménye a zsinat után keletkezett kétértelműségeknek. Az Egyház ellenfelei úgy vélik, hogy az Egyház gyenge és nem meri, talán nem is képes kinyilvánítani azt a hitet és bölcsességet, melynek birtokában van. Azt látják, hogy könnyebb az Egyháznak demokratikusan újjászerveznie önmagát és jó viszonyt tartani fenn a világgal, mint követnie Jézus szavait: „Ha világból volnátok, a világ mint övéit, szeretne titeket. De mivel nem vagytok e világból valók – hanem kiválasztottalak titeket a világból – gyűlöl titeket a világ.” (Jn. 15,19) A külső körülmények kombinációi és a liberális zsákutca arra fogja készíteni

az Egyházat, hogy még inkább visszatérjen önnön lelki hivatásához, amely az egyetlen tápláló forrás. E tekintetben VI. Pál igazat szól, amikor a „maradék kevesekről”, a hit koncentrátumairól beszélt”.

* * * * *

Híradásokból tudjuk, hogy az iszlám országokban rendre betiltják a filmet, de nemcsak a „kódot”, hanem minden olyan alkotást, amely sérti a vallásos emberek önérzetét. A vallási vezetők ott keményen elítélik ezeket az alkotásokat, valamint az alkotókat, miközben vallásuk dinamikusan terjed, erősödik és már nemcsak keleten, hanem Európában is. Lehet, hogy ők tudnak valamit? Jó lenne ezen nekünk keresztényeknek legalább elgondolkozni, a Da Vinci-kód ürügyén.

Sümegh László

Az idézetek Molnár Tamás: Az Egyház évszázadok zárandoka című könyvéből valók – Szent István Társulat, 1997 Budapest

Benelux körút: Luxemburg és utána

Regensburgot elhagyva nyugatnak fordulunk, végcélunk Luxemburg városa. Délután érkezünk meg a miniállam fővárosába, ahol az autóbusz az Alkotmány téren áll meg. Kiszállunk. Az Alkotmány térről gyönyörű panoráma nyílik minden irányba. Balra a katedrális (Notre Dame Luxemburg), szemben a völgyön átívelő viadukt, előttünk és alattunk a patak partjain elterülő parkok. A város igencsak dimbes-dombos területen fekszik, az is mutatja, hogy 93 híd van Luxemburg városában.

Itt, az Alkotmány tér közepén karcsú obeliszk áll, a tetején egy aranyozott karcsú nőalak, aki koszorút tart a feje fölé. Ezt az emlékművet 1923-ban emelték az első világháborúban elesett luxemburgi katonák emlékére. 1940-ben a német megszállás alatt a nácik lerombolták, és csak 1984-ben készült el mai formájában. Ma ezt az emlékművet (Goldene Frau) a helybeliek a luxemburgi nép felemelkedése és szabadsága jelképének tartják.

Őszintén bevallom, bár nagyon szeretem a történelmet, Luxemburg múltjáról nem rendelkezem túl sok információval. Annyi persze világos volt, hogy a luxemburgi uralkodóház magyar királyt is adott Zsigmond személyében, aki „mellesleg” még német-római császár is volt. Ő egyébként Mária királynő (Nagy Lajos leánya) férjeként, felesége halála után lett magyar király, és mintegy ötven évig uralkodott.

Ardeni Siegfried gróf a 10. században (963-ban) épít itt, a mai Luxemburg helyén, egy erődítményt, amelyet a következő századok folyamán két újabb várfallal erősítenek meg. 1443-ban burgund befolyás alá kerül a város. A három gyűrűből álló erődítményrendszert 53 bástyájával bevehetetlennek tartották. Tíz megerősített városkapu őrizte a 200 hektárnyi területű városba a bejutást, amelyet burgund, német, osztrák, spanyol, francia mérnökök „bombabiztos” erődde alakítottak. A földalatti helyiségek, a kazamaták, a külső ellenségtől biztonságosan védték meg a várban tartózkodókat. Figyelembe véve a földrajzi adottságokat, hiszen mély völgyek veszik körül a várost, nem csodálkozhatunk azon, hogy kiérdemelte az „Észak Gibraltárja” nevet.

Az 1867-es londoni egyezmény után részben lerombolták ezt a nagyszabású erődrendszert, és csak „mutatóba” hagytak meg részeket, amiből a ma embere is elképzelheti annak eredeti méreteit. A helyén parkokat képeztek ki és a harmadik gyűrűn, a völgy fölött, kanyargó, szép sétányt, a „Promenad”-ot létesítették. Egyébként a világörökség részévé nyilvánították 1994-ben. Itt sétálunk végig gyönyörködve a kilátásban. Látható a mély völgyet áthidaló viadukt, amelyen keresztül jutottunk a városba, és itt-ott még látszanak a bástyák és a városfal maradványai is.

Ma Luxemburg nagyhercegség. Sétánk során eljutunk a nagyhercegi palotához, amely nem önállóan áll egy téren, hanem szinte beilleszkedve az utcai házsorba. A palota a XVI. és a XVII. században épült, régebbi része a spanyol reneszánsz stílusjegyeit viseli magán. Az erkély tartókövein a burgundi kereszt, a kovácsoltvas kapukon és kerítésen a nagyhercegi címer látható. Feltűnő a tetőn lévő rengeteg kis tornyocska, amelyeknek egy része kéményként szolgál. A városháza előtt, a Vilmos téren, áll Orániai Vilmos szobra. Ő a németalföldi területek nagy szabadsághőse. Története igen érdekes, de azt majd Delft városánál ismerjük meg részletesen, ahol az Új Templomban temették el meggyilkolása után.

A térről jól látszik a híres, helyi Notre Dame, ahová igyekszünk.

A Notre Dame a kései gótika terméke, 1613-ban kezdték építeni jezsuita templomként. A 18. század végén került ide a csodatevő hírében álló Madonna-szobor és Mária ereklyetartó. A hívek egyre inkább a Szűzanya tiszteletét szorgalmazták, így 1870-ben IX. Pius pápa engedélyével a templomot a Szűzanyának szentelték. A katedrális kriptájában vannak eltemetve a nagyhercegi dinasztia tagjai. A húsvét utáni harmadik vásárnaptól az ötödikig tart a híres Octave- zárandoklat, amikor sok ezren keresik fel a székesegyházat. A két szélső hajó főoltárképe igen modernnek hat a késő gótikához képest. A jobb oldali Szt. Józsefet, az Egyház védelmezőjét ábrázolja, a bal oldali (ez a szentségi oltár) egy miséző papot ábrázol, talán Szt. Bonifácot. Mindenütt rengeteg méceses égett, melyek lángjai különös fényhatást varázsoltak a szentély előtt. Egyébként egy ifjúsági kórus próbája volt, mai tezei jellegű énekeket próbáltak. Visszasétálunk az Alkotmány térre. Ami megragadott ebben a két órában az az érezhető jólét és nyugalom. Nyugalom és biztonság, sok-sok zöld, jó és tiszta levegő. Ez maradt meg leginkább emlékként Luxemburg városáról. Még csodáljuk egy kicsit a kilátást, aztán beszállunk a buszba, indulunk Antwerpenbe.

Nemsokára átlépjük a határt, és elhaladunk a híres „Ardenneki csata” emlékműve mellett. Itt folyt le a 2. világháború egyik igen fontos páncélos ütközete, amely talán a németek utolsó erőfeszítése volt, hogy megállítsák a szövetségesek

előnyomulását. Sokan emlékezhetnek e csata történetét elmesélő világhírű filmre, amelynek címe „A halál 50 órája” volt. Már lemenőben a nap, amikor megérkezünk Antwerpenbe. Nagy a közlekedési káosz, nemcsak azért, mert hétvége van, hanem mert a Kennedy alagutat részben lezárták (a buszok nem mehetnek át rajta átépítés miatt). Ehhez azt kell tudni, hogy a Schelde két partján fekvő városrészt nem köti össze egyetlen egy híd sem, a két városrészt két alagút köti össze, amelyikből az egyik nem használható éppen. Ehhez még egyirányúvá tették néhány utcát. Helyismeretekkel rendelkező buszvezetőink is igencsak nehezen tudják becserkészni a szállodát, amelyet látunk ugyan az útról, de a hozzá vezető utak éppen ellenkező irányban egyirányúak. Végül is sikerül átvergődni a „másik” oldalra, és megérkezünk szálláshelyünkre. Itt vagyunk hát Belgiumban. Idegenvezetőnk elmondja, hogy a programokban átcsoportosít, mert a helyi utak forgalmához és az időjáráshoz alkalmazkodva fogja levezényelni. Így másnap Hollandiába megyünk, ott kezdünk.

Először egy sajtüzemet keresünk fel. Bemutatják nekünk az itt gyártott ismert holland sajt, a gauda sajt készítését. A fölözetlen tejet nagy edényekben tartják, ahol megindul a szétválás egy sűrű rétegre és tejsavóra. A térfogatnak csak mintegy 10%-a az a sűrű rész, amelyből a sajtot készítik. A savó sem haszontalan, hiszen emberi fogyasztásra is alkalmas (sőt nagyon is egészséges innivaló), de az állattartásban is hasznosítják magas értékű takarmányként. A sűrű részt szűrés után érlelik, kavarják, majd később formákba öntik. Ezek ma már műanyag edények, amelyekbe vékony hálót helyeznek el, amely azonos alakú az edénnyel. Ezután kezdik ezt a masszát préselni, kinyomva belőle a még maradék folyadékot. Régebben kézi szorítókkal, ma már gépekkel végzik ezt a tevékenységet. Amikor a sajt az edényben megszilárdul, kivesszik a formából, és nyitott polcokra helyezik. Ezután kezdenek a sajt „héjának” elkészítéséhez. Egy meghatározott anyagot (tartalma, összetétele természetesen „hivatali titok”) kennek egy ecetszerű szerszámmal a sajtra. Naponta végzik ezt a műveletet, és összesen hat réteget kennek rá. Mivel mindig csak az egyik oldala kenhető, és csak száradás után a másik, ez a művelet 12 napig tart. Ekkor már olyan formában látható, ahogyan a boltokban is árulják. Sokféle sajtot készítenek úgy, hogy szinte teljesen azonos a technológia, csak az ízesítés más (pl: fokhagymás, rozsmaringos), de többféle létezik „füstölt” változatban is. A bemutató utáni kóstolás csak megerősített mindnyájunkat, hogy itt valóban finom sajtokat készítenek. A kis üzletben nemcsak a „végterméket”, hanem a sajt házi használatos eszközöket (szeletelő, reszelő, daráló stb.) is lehetett vásárolni.

Következő állomásunk Volendam volt. Ez egy kis, kedves, hangulatos halászfalu, olyan turisták számára készült kirakat. A parkolóból odavezető út mentén tipikus holland házacsok álltak. A házak előtt kicsi, jól ápolt, virágokkal teli kertek voltak. Délidőben voltunk, és egy furcsa, Hollandiára állítólag jellemző esetet figyeltünk meg. A nagyméretű ablakokon hiába volt függöny, az nem volt behúzva, szinte az „utcán” volt a helyiség teljes berendezése. Ott ültek a házbéliek, és ebédeltek, és bár szinte mindent lehetett belül látni, az illemkódex szerint nem szoktak beleselkedni az ablakon. Fura volt. Állítólag azt mondják a hollandok, hogy nekik nincs takargatni valójuk. Aki behúzza a függönyt, az a „gyanús”.

Maga a tengerpart kellemes, elegáns vitorlásokat láttunk a kikötőben, és a sétányon rengeteg ember, főleg turista. Már itt is érezni lehetett, hogy Hollandia egyik fő közlekedési eszköze a kerékpár. Két pilótánk nagyon felkészült volt a helyi szokásokból, mert a busz hátuljából előkotort kerékpárokon jöttek le a partra. (Később is sokat használták a bicikliket, amíg mi zömmel az „apostolok lován” közlekedtünk.) Még megnéztünk Volendam határában, kívülről, egy működő szélmalmost, azután indultunk a délutáni programra, Amsterdamba.

Ez azonban már a következő történet.

Madaras Gábor

Kérés

A Harmat Artúr Központi Kántorképző 2006. június 23-tól július 27-ig két diáklány hallgatójának **szállást keres**. Ha valaki szívesen segítene, hívja fel István atyát, a Kántorképző igazgatóját: 204-6747 telefonszámon az esti órákban. Köszönettel: István atya.

A Don Bosco Iskola Alapítvány hírei

Az Alapítványhoz beérkezett kéréseket a kuratórium 2006. június 21-i ülésén megvitatta. Az alábbi három pályázatot támogatta:

Don Bosco Iskola tanulóinak nyári táborozása: 300.000 Ft,

Családosok nyári tábora (Bató András): 100.000 Ft,

Családosok nyári tábora (Lánszki Anita) 40.000 Ft.

Az Alapítvány továbbra is számít a nagylelkű adományokra, a táborozóknak lelkiekben gazdag, szép kikapcsolódást kíván.

Pályázati felhívás honlap készítésére

Az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség létre kíván hozni egy saját honlapot. A honlap célja elsősorban az, hogy az albertfalvi hívőket és az érdeklődőket folyamatosan tájékoztassa a helyi hitéleti eseményekről és az egyházközségünk, illetve az egyházközségünkben működő iskola, óvoda és más csoportok működéséről, azaz segítséget nyújtson a gyors, hatékony és pontos információszerezésre.

A honlap megtervezésére, létrehozására és egy éven át tartó folyamatos karbantartására, frissítésére az Egyházközség pályázatot ír ki. A dinamikus honlap első verziójának elkészítésnek határideje 2006. szeptember 15. A honlapot a beérkező új anyagokkal hetente két alkalommal kell folyamatosan frissítenie a pályázónak. A feladat elvégzésére olyan személy jelentkezését várjuk, aki az egyházközség aktív tagja. Kérjük, hogy a beadott pályázatban legyen megjelölve a honlap létrehozásának költsége és a honlap egy éven át tartó karbantartásának, frissítésének a költsége havi bontásban. A pályázó jelölje meg, hogy eddigi hasonló munkáit hol lehet megtekinteni.

A pályázatokat kérjük, hogy az Albertfalvi Plébánián adják le két példányban 2006. július 1-ig. A benyújtott pályázatokkal kapcsolatos döntésről a pályázók 2006. július 21-ig kapnak értesítést.

Városmisszió – felhívás

2004-ben hallottuk először azt a Missziós felhívás, melynek keretében új(ra) feladatot kaptunk, - mi hívek -, az Szentatyától. Szó szerint kell vennünk az újszövetségi mondatot: „Vigyétek az Örömhírt!”

Idén Erdő Péter bíboros atya felkérte többek között az Albertfalvai Szent Mihály plébániát, s ezzel együtt az egész hívő gyülekezetet, hogy 2006 szeptember 23-án lépünk ki az utcára, s tegyünk tanúságot hitünkről!

Ez mit jelent?

Missziós tevékenységeket a plébániához tartozó városrészen, a templomhoz közel eső utcákon-tereken, egyházi és világi intézményekben.

A plébániák gondos felkészülése az egész misszió sikerének kulcsa. Az albertfalvai programokat a plébánia fogja szervezni. Mindenkinek a segítségére számítunk!

A cél érdekében 2006. július 06-án, csütörtökön fél 8-kor (az esti mise után a templomban) „Nyilvános Képviselőtestületi Ülésre” hív meg Téged is Hollai Antal plébános atya.

Ha van ötleted, ha úgy érzed, ott kell lenned, ha aktívan segíteni szeretnél, ha régóta arra vágyódsz, hogy kiállhass, s együtt a többiekkel megvalld hitedet – gyere el!

Vegyük észre:

„Az Egyház élete Európa nagyvárosaiban immár ötven éve radikális változásokon megy keresztül. Korunk embere az a „pásztor nélküli nyáj”, amelyhez Krisztus küld minket. A megfigyelhető mozgások arra ösztönöznek minket, hogy megújítsuk a hitünkről szóló tanúságtételünket. A Szentatya ezekkel a szavakkal bátorítja a városmisszióban résztvevőket: „*Európa nagyvárosainak új lendületre van szüksége, hogy új életre keltsék a keresztény lelkiületet.*” (2004. február 20-án)”

Honlap: www.varosmisszio.hu

Olaszországi műemléktúra

Illavszky István olaszországi műemléktúrát szervez Assisi-ig 2006. szeptember 4 és 16 között. Részvételi díj hozzávetőlegesen 110.000 Ft.

Jelentkezés és információ Illavszky Istvánnál: 06 70 514 3007

Az Egyházközségi Levél előállításának ára példányomként közel 150 Ft.

Az egyházközség minden hozzájárulást, adományt szívesen fogad a következő szám előállításához.

A szerkesztők örömmel várnak kéziratot, olyan személyektől is, akik még nem írtak az Egyházközségi Levélbe.

Kérjük azokat, akik a következő számban cikket kívánnak megjelentetni a kéziratot számítógépes formában a megjelenés előtt két héttel

juttassák el a szerkesztőnek: az info@tintakiado.hu címre.

A szerkesztők a következő számban is biztosítanak helyet hirdetéseknek.

ALBERTFALVI EGYHÁZKÖZSÉGI LEVÉL, 2006. ÚRNAPJA

Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, XI. kerület, Bükköny utca 3.

Felelős kiadó: HOLLAI ANTAL plébános

Megjelenik évente négyszer:

HÚSVÉTRA, ÚRNAPJÁRA, BÚCSÚRA ÉS KARÁCSONYRA.

Szerkesztő: KISS GÁBOR

Tipográfiai terv és tördelés:

TINTA Könyvkiadó, 1116, Budapest, Kondorosi út 17.

Tel.: 371 05 01

Nyomás és kötés az AKAPRINT Kft. munkája

1115 Budapest, XI. kerület, Bártfai út 65. Tel.: 206 79 75

Felelős vezető: FREIER LÁSZLÓ

A címlapon lévő fotót Madaras Balázs készítette

ÚJ ETIMOLÓGIAI SZÓTÁRT JELENTETETT MEG A TINTA KÖNYVKIADÓ

Régi és új szavaink eredetükkel és a hozzájuk kapcsolódó művelődéstörténeti érdekességekkel vallanak a magyarság történeti adatok nélküli korai históriájáról és nemzetünk újkori történelméről.

A Tinta Könyvkiadó 1024 oldalas *Etimológiai szótára* több évtizedes hiányt pótol. A nagyközönség számára készített kézikönyv 8945 szócikkben magas színvonalon és szakszerűen dolgozza fel a magyar nyelvi elemek eredetét. 8670 szócikk a szavak etimológiáját ismerteti, 275 pedig – elsőként a magyar szótárirodalomban – a magyar toldalékok eredetét adja meg. Az *Etimológiai szótár* közel kétszáz olyan szót is tartalmaz, mely korábban nem szerepelt egy etimológiai szótárunkban sem. A szócikkek minden esetben közlik a címszó első írásos előfordulásának évszámát, majd részletesen ismertetik a szó eredetét, keletkezésének módját. A szócikkekben a címszavakon túl további 11585 származékszó eredetét találja meg az olvasó.

A szótári rész után a következő három függelék található: 1. A szavak és a toldalékok első írásos előfordulásuk sorrendjében. 2. A szavak eredet szerinti csoportosítása. 3. Szakkifejezések lexikona. Ez utóbbi 175 szakszó közérthető magyarázatát tartalmazza.

Zaicz Gábor főszerkesztő és a szócikkek öt szerzője a magyar nyelvtörténet elismert kutatói, akik szakterületüket egyetemi képzés keretében magas szinten oktatják.

A Tinta Könyvkiadó biztos abban, hogy az *Etimológiai szótár* forgatása sokak számára nyújt izgalmas szellemi élményt, szolgáltat új kultúrtörténeti, művelődéstörténeti ismereteket azáltal, hogy betekintést ad a magyar szavak, toldalékok nemegyszer színes és kalandos történetébe. Az *Etimológiai szótár* ösztönzőleg hathat újabb szófajti kutatások számára, és továbbgondolások kiindulásául szolgálhat.

Ajánljuk mindazoknak, akiket érdekel szavaink izgalmas, gyakran rejtélyes eredete.

A szótár 7.990 Ft helyett 25 % kedvezménnyel 5.990 Ft-ért

vásárolható meg a kiadó szerkesztőségében:

Bp. Kondorosi út 17. (Tel.: 371 05 01)